

JACEK BOCHEŃSKI

ur. 1926; Lwów

BIOGRAM ŚWIADKA HISTORII

Jacek Bocheński urodził się 29 lipca 1926 r. we Lwowie. Był synem poety Tadeusza Bocheńskiego i Marii z d. Jankowskiej. Wczesne dzieciństwo spędził w Lublinie, a po rozstaniu rodziców w 1931 r. zamieszkał z ojcem w Krakowie; od 1937 mieszkał w Zakopanem. W 1943 r. przeniósł się do matki do Chełma, gdzie zatrudnił się jako tłumacz niemieckiego w wytwórni cukierków „Złoty Rój” należącej do jego ojczyma Władysława Karwowskiego. W Chełmie nawiązał bardzo ważną przyjaźń z poetą Kazimierzem Andrzejem Jaworskim, redaktorem pisma „Kamena”. W 1945 r. przeniósł się do Lublina, by tam współprowadzić „Kamenę”. Ponadto znajomy z miejskiego Wydziału Informacji i Propagandy powierzył mu misję założenia i prowadzenia nowego pisma, które w 1946 r. przyjęło nazwę „Światło”. Jednocześnie w 1946 r. ukazał się drukiem w piśmie „Odrodzenie” pierwszy wiersz Jacka Bocheńskiego. Następne wiersze ukazywały się m.in. w „Kuźnicy”, a w 1949 r. zadebiutował jako prozaik zbiorem opowiadań „Fiołki przynoszą nieszczęście”.

W 1947 r. przeniósł się do Warszawy. Współpracował z pismami „Pokolenie”, „Trybuna Wolności”, „Życie Warszawy”. W latach 1952-1958 był członkiem redakcji „Przeglądu Kulturalnego”. Pełnił funkcje kierownicze w Związku Literatów Polskich. W 1960 r. ukazała się pierwsza jego powieść „Pożegnanie z panną Syngilu”, a rok później – pierwsza powieść z tzw. trylogii rzymskiej pt. „Boski Juliusz” (następne to „Nazo poeta” z 1969 r. i „Tyberiusz Cezar” z 2009 r.). W 1965 r. wydał powieść „Tabu”, w 1982 r. zbiór opowiadań „Krwawe specjały włoskie”, w 1987 r. – odnoszącą się do stanu wojennego powieść „Stan po zapaści”. W 2004 r. ukazała się pierwsza książka wspomnieniowa pt. „Kaprysy starszego pana”, a w 2013 druga, pt. „Zapamiętane”. W 2011 wydał zbiór esejów „Antyk po antyku”, który został nominowany do nagrody Nike. W 2003 r. zaczął systematycznie pisać blog, na podstawie którego powstały książki „Blog” i „Justyna. Blog drugi”.

Od 1947 r. Jacek Bocheński był członkiem Polskiej Partii Robotniczej, a następnie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. W 1966 r. razem z Wiktorem Woroszylskim i Pawłem Beylinem podpisał list protestacyjny wobec aresztowania prof. Leszka Kołakowskiego. Za karę został usunięty z partii. W 1976 r. był sygnatariuszem listu protestacyjnego przeciwko zmianom w konstytucji PRL. Zaangażował się w działalność opozycji demokratycznej. Należał do Towarzystwa Kursów Naukowych. Od 1978 r. prowadził pismo „Zapis”, ukazujące się w drugim obiegu. W grudniu 1981 r. był krótko internowany w Jaworzu. Był członkiem redakcji „Nowego Zapisu” ukazującego się w stanie wojennym. W latach 1988-1990 należał

do Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Potem wycofał się z polityki.

W 1989 r. współzakładał Stowarzyszenie Pisarzy Polskich. W latach 1995-1997 był wiceprezesem polskiego PEN Clubu, a następnie do 1999 prezesem. W latach 1999-2014 należał do Rady Języka Polskiego. Był przewodniczącym rady Stowarzyszenia ZAiKS w latach 2010-2013.

W 1997 r. został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, w 2009 r. Złotym Medalem Gloria Artis, a w 2013 Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski.

Autor biogramu	Aleksandra Bańkowska
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"